

Ugebrev 14 - 16. oktober 2007

Dagene bliver kortere, skyggerne bliver længere, isen bliver tykkere og fuglene bliver færre. Der kan være så stille, når man går rundt alene derude mellem diverse målestationer, for når elven ikke bruser og fuglene ikke pipper, så er her såmænd fredeligt, - lige indtil de tre moskusokse-tyre begynder deres daglige kamp og brager panderne sammen, så stilheden brydes af tunge "klonk". Lyden er noget forsinket, så når man kigger på sceneriet, ligner det en dårligt synkroniseret film. Hvad der stikker dem ved jeg ikke, men bedst som de ligger ganske stille, så flyver de pludselig op, og løber af sted, så den lette frostsne fyger omkring dem, og så begynder deres interne kamp, hvor de alle tre på skift gokker hovedet ind i hinanden, for så efter nogle runder at bilægge striden og roligt begynde at æde eller lægge sig ned igen. De synes sikkert også at jeg er mærkelig, når jeg dagligt kommer ud igennem køret for at tjekke at de automatiske metankamre åbner og lukker som de skal og for at tappe data, skifte kemikalier eller filtre fra de to CO₂-stationer. Er helt glad for, at de ikke kunne se mig i går, da jeg kæmpede med at slå et telt op i blæsevejr på en spejlblank sø... Det lykkedes først, da jeg trak ind på land, hvor jeg kunne være lidt i læ, og da teltet så var opslået kunne jeg fylde det med sten, og trække det udover isen uden det fløj fra mig. Og hvorfor gør man så sådan noget (?)... I dette tilfælde var det for at skaffe læ og varme, så jeg kunne holde flasker, filtre og instrumenter isfri, mens jeg halede vand op fra søen. Vandet skal så senere analyseres for næringsstoffer og plankton, så man kan få et bud på forholdene under den halve meter is, der i øjeblikket dækker søen. Det er vist den bedste forklaring jeg kan give på den opførsel.

Her i oktober har vi ikke haft temperaturer over frysepunktet, og den sniger sig jævnlige ned på -15 grader, men heldigvis har vi ikke haft meget vind, - altså på nær den lokale vind, der blæser inde ved søerne cirka 4 km længere inde i dalen. Det er lidt provokerende at ligge på maven og holde på telt og stænger mens vinden hyler fra nord, og så via VHF-radioen kalde Philip, der kan melde, at på stationsområdet er der svag vind fra syd...

Charlotte Sigsgaard